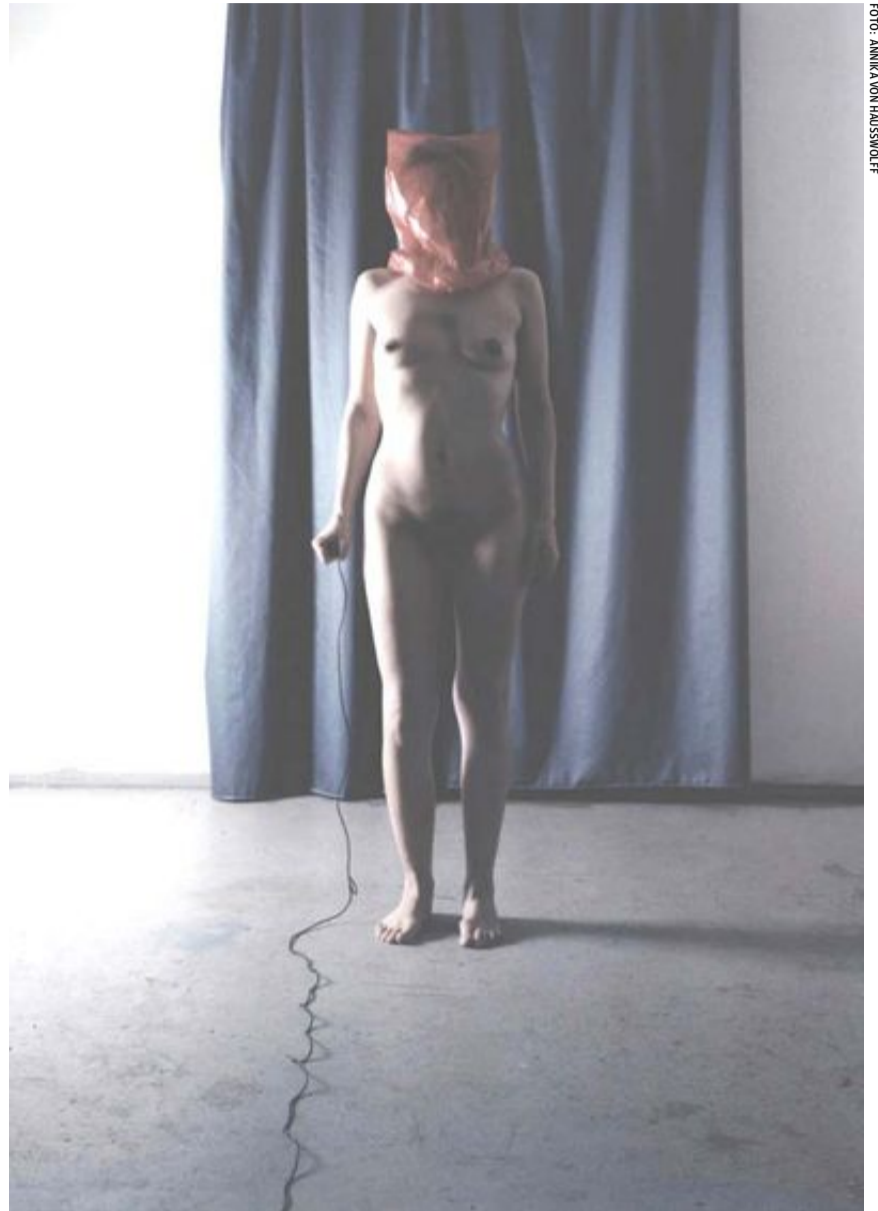

RECENSION · KRIGET MED MIG SJÄLV

Lena Cronqvist, "Operation", 2001.

Annika von Hausswolff, "Contemplating torture".

Så ser de ut, demonerna

Malmö konstmuseums senaste utställning sätter självhatet och våra inre demoner i centrum. Konstverken både skrämmer och tröstar, skriver Carolina Söderholm.

KONST

"Kriget med mig själv"

F-rummet, Malmö konstmuseum, t o m 12/3.

■ Hur ser de ut, demonerna? Roj Friberg lät dem välla fram i flock ur mörkret, med stela blickar och knutna nävar. På Malmö konstmuseum pågår ett krig, men denna gång är det inte omvärldens konflikter som invaderat salarna. I utställningen "Kriget med mig själv" är det mot de inre demonerna som kampen förs. De som viskar och river, och får oron att svälta medan ångesten växer. Om det vet konsten allt att berätta. Som när kusligt realistiska fingrar tränger genom bandaget i Bert Johnny Nilssons sällan visade, huvudliknande "Objekt" från 1972. Mer än trettio år senare trär Annika von Hausswolff en plast-

påse över huvudet och ställer sig naken framför kameran och trycker av i "Contemplating torture". Där står hon blottad in på bara huden, men ändå gömd. Vad krävs för att bli sedd? Och om jag inte duger, ens för mig själv?

Det är ursamlingen som verken valts. En oförutsägbar blandning från olika epoker och tekniker. Alla bottnar de i tunga känslor, fast anslaget är långt från nattsvart. Här skruvar Nathalie Djurberg sin galna, leranimerade tejudning med absurd humor och driver könsroller och översitteri till kollaps, långt innan "mansplaining" blev ett begrepp. En bit bort hägnar Sirous Namazi in sitt revir med staket inuti staket tills endast en minimal plätt återstår, mer klaustrofobisk än fredad. Utan vidare dramatik visar han hur murar som reses alltid verkar i två riktningar. Om syftet är att hålla

Där står hon blottad in på bara huden, men ändå gömd. Vad krävs för att bli sedd? Och om jag inte duger, ens för mig själv?

Elin Behrens, "Only U", 2011.

något ute, stängs något annat inne. I likhet med de flesta barrikader tycks dessa prydliga staket skapa mer räds-la än trygghet.

Namazis installation kan ses i förhållande inte bara till en personlig men också kollektiv vända. Precis som i flera av utställningens verk kan den kropp och det psyke som plågas vara både individens och samhällets. Det gäller även Leif Holmstrands "Ett döende samtal", där dialogen brutits tvärt. En gammal soffa har sågats itu och ställts på ända. Ur delarnas

stopning väller de svarta soppåsarna fram, vars innanmäte uppenbarligen förträngts.

Urvalet är gjort av deltagare vid kursen Malmö Konstverkstad, ett samarbete mellan Folkrorelsens Konstfrämjande, Malmö Folkhögskola och konstmuseet. Om en av tankarna är att en ung generation ska få möta konstvärlden, fungerar projektet även i motsatt riktning.

Genom temat som deltagarna arbetat fram betonas på ett ovanligt rättfram vis konstens förmåga att ge form åt det namnlösa. Den omväxlande skrämmer och tröstar, agerar katalysator och skärseld – som i det grekiska dramats förgörande och förlösande katharsis. Sådana utställningar ses inte alltför ofta i en konstvärld som gärna skyr det alltför öppet känslolösa. Till undantagen hör "Varning för känsliga människor" sammanställd av konstnären och kuratorn Ola Åstrand på Ystads konstmuseum för ett par år sedan.

"Kriget med mig själv" har ett begränsat format, med ett dussin verk i museets F-rum. Ändå lyckas den med eftertryck visa att vi behöver se mer, inte mindre, av den konst som vågar röra vid det som smärтар mest.

CAROLINA SÖDERHOLM
konstkritiker och konstvetare